

Η πανήγυρη της Ιεράς Μονής Αγίου Συμεών του Θεοδόχου στα Ιεροσόλυμα

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η μνήμη του [Αγίου Συμεών του Θεοδόχου](#) εορτάσθηκε στο [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#) την Παρασκευή 16 Φεβρουαρίου 2024 (3 Φεβρουαρίου με το παλαιό εορτολόγιο) με επίκεντρο τη [φερώνυμη πανηγυρίζουσα Ιερά Μονή](#) στη Δυτική Ιερουσαλήμ πλησίον της Ιεράς Μονής του Τιμίου Σταυρού.

Όπως αναφέρει η επίσημη ενημέρωση της Αρχιγραμματείας του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, «κατά την εορτήν αυτήν η Εκκλησία τιμά εξαιρέτως τον Άγιον Συμεών τον Θεοδόχον, ως ιδιαιτέρως υπουργήσαντα εις το μυστήριον της Υπαπαντής, ήτοι της υποδοχής του Ιησού εις τον Ναόν, ένθα ανεγνώρισεν αυτόν

Της Θείας Λειτουργίας προεξήρχε ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακού, των Σεβασμιωτάτων Αρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου και Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Αγιοταφитών Ιερομονάχων, ων πρώτος ο Γέρων Δραγουμάνος Αρχιμανδρίτης π. Ματθαίος, των Αρχιμανδριτών π. Κλαυδίου και π. Ιερωνύμου, του Αρχιμανδρίτου π. Βασιανού της Ρωσικής Πνευματικής Αποστολής στα Ιεροσόλυμα (MISSIA), του Αρχιδιακόνου π. Μάρκου και των Ιεροδιακόνων π. Ευλογίου, π. Δοσιθέου και άλλων.

Παρέστη ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδος στα Ιεροσόλυμα κ. Δημήτριος Αγγελοςόπουλος, με τη προσευχητική συμμετοχή μοναχών και λοιπών μελών της Ελληνικής Παροικίας.

Στο Κοινωνικό της Θείας Λειτουργίας ο Μακαριώτατος κήρυξε τον θείον λόγο στα ελληνικά, αραβικά και ρωσικά, επισημαίνοντας, μεταξύ άλλων, πως η συνάντησή μας «μέ τόν Σωτήρα ἡμῶν Χριστόν εἶναι πάντοτε ἐφικτή ἐντός τοῦ χώρου τῆς Ἐκκλησίας, διά τῆς προσευχῆς, τῆς ἀσκήσεως τῶν ἀρετῶν, τῆς ταπεινώσεως καί τῆς μετανοίας, καί ἰδίως τῆς συμμετοχῆς εἰς τό μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἔνθα ὁ ἔχων καθαράν τήν καρδίαν αὐτοῦ ἀφ' ἑνός μέν ζωοῦται καί θεοῦται, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὁρᾷ διά τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς «τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ», δηλονότι τόν Χριστόν».

«Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατά τό ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατά πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν· ὧς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ», (Λουκ. 2, 25-32).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἄδελφοί,

εὐλαβεῖς χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὃ ἦν ἐπὶ τόν δίκαιον καί εὐλαβῇ Συμεών συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον, ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἔνθα ὁ τάφος αὐτοῦ, ἵνα εὐφροσύνως τιμήσωμεν τήν σεπτήν αὐτοῦ μνήμην ἀφ' ἑνός καί ἐορτάσωμεν τήν εἰς τόν Ναόν τοῦ Σολομῶντος εἴσοδον, τοῦ παιδίου Ἰησοῦ Κυρίου ἡμῶν δέ Θεοῦ καί Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου.

Ὁ Πρεσβύτες Συμεών διακρίνεται μεταξύ τῶν Ἀγίων Προφητῶν καί τῶν λοιπῶν ἱερῶν προσώπων τῆς Ἀγίας Γραφῆς, διότι οὗτος ἠξιώθη ἵνα ἴδῃ καί δεχθῇ εἰς τάς ἀγκάλας αὐτοῦ τό «σωτήριον τοῦ Θεοῦ», δηλονότι τόν Χριστόν, διό καί λέγει: «Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλόν σου δέσποτα, κατὰ τό ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν· φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ», (Λουκ. 2, 25-32).

Ἑρμηνεύοντες τούς λόγους τούτους οἱ ἔγκριτοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὁ μὲν Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Προητοίμαστο γάρ τό σωτήριον Χριστοῦ καί πρό αὐτῆς τοῦ κόσμου καταβολῆς, πεφανέρωται δέ ἐν ἐσχάτοις τοῦ αἰῶνος καιροῖς». Ὁ δέ Ζιγαβηνός λέγει: «ὅπερ σωτήριον ὠκονόμησας ἐνώπιον πάντων, ἵνα πᾶσιν εἴῃ φανερόν». Καί ὁ πολὺς Ὡριγένης ἐπισημαίνων τήν καθολικότητα τῆς σωτηρίας λέγει: «Τοῦτο, ὃ εἶδον οὐ μόνον σωτηρία ἐστίν Ἰουδαίων, ἀλλά καί παντός κόσμου... κατὰ πρόσωπον οὐ τοῦ λαοῦ τοῦ ἑνός, οὔτε τοῦ Ἰσραήλ μόνον, οὔτε τῶν Ἰουδαίων, ἀλλά κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν».

Ὦντως «τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ», τό ὁποῖον εἶδον οἱ ὀφθαλμοί τοῦ δικαίου Συμεών ἀφορᾷ εἰς τήν καθολικότητα τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καί τοῦτο, διότι τό «τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ» δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, τούτέστιν τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὡς ἐξηγοῦν καί οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. «Σωτήριον εἶπε τήν σάρκωσιν τοῦ Μονογενοῦς», λέγει ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος. «Σωτήριον γάρ ἔθος ὀνομάζειν τῇ Γραφῇ τόν Χριστόν τοῦ Θεοῦ», λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος. Καί κατὰ τόν Μέγαν Ἀθανάσιον: «σωτήριον οὗσαν τήν ἐνσαρκον αὐτοῦ [τοῦ Θεοῦ Λόγου] παρουσίαν σημαίνει».

Οἱ δέ προφητικοί λόγοι τοῦ εὐλαβοῦς Συμεών: «φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ» (Λουκ. 2,32) μαρτυροῦν ὅτι ὁ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου καί Θεοτόκου Μαρίας σαρκωθείς Θεός Λόγος ὁ Χριστός, εἶναι ἡ παρουσία τοῦ θείου φωτός ἐν τῷ κόσμῳ τῆς ἀγνωσίας καί εἰδωλολατρείας. Διό καί ὁ μὲν ψαλμωδός ἀναφωνεῖ: «ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς» (Ψαλμ. 35,10), ὁ Κύριος ἐναργῶς κηρύττει λέγων: «ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰωάν. 8,12). «Φῶς ἐστίν ἐθνῶν ὁ Χριστός, ἐπειδή τά ἐσκοτισμένα ἔθνη ἤμελλε φωτίσαι τῇ

διδασκαλία», σχολιάζει ο Ωριγένης. «Γέγονε φῶς τοῖς ἐν σκότει καὶ πεπλανημένοις καὶ ὑπὸ χειρὰ πεσοῦσιν διαβολικὴν», λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας. «Φῶς ὃν εἰς ἀνάβλεψιν μὲν ἐθνῶν, τῶν τετυφλωμένων τῇ πλάνῃ· ἀποκάλυψιν γάρ λέγει τὴν ἀνάβλεψιν· εἰς δόξαν δέ καὶ εὐκλειαν λαοῦ σου τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ. Δόξα γάρ αὐτοῖς τῷ βλαστῆσαι ἐξ αὐτῶν κατὰ τὸ ἀνθρώπινον. Καὶ ὅντως, ἡ σωτήριος ἐνανθρώπησις Αὐτοῦ ἐφώτισεν μὲν τὰ ἔθνη φωτισμόν θεογνωσίας καὶ ἀρετῆς, ἐδόξασε δέ τούς Ἰουδαίους, ὅτι συγγενῆς αὐτῶν γενέσθαι κατηξίωσε» (PG 129,893A), παρατηρεῖ ὁ Ζιγαβηνός.

Κινούμενος ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ Πρεσβύτερος Συμεών, «εἶπε πρὸς Μαριάμ τὴν μητέρα αὐτοῦ· ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον», (Λουκ. 2,34). Ἑρμηνεύων τὸν λόγον τοῦτον ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «τέθειται μὲν παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς ὁ Ἐμμανουὴλ εἰς τὰ θεμέλια Σιών, λίθος ὢν ἐκλεκτός ἀκρογωνιαίος, ἐντιμος», (Πρβλ. Α' Πέτρ. 2,6). Ἄλλ' οἱ μὲν ἐπ' αὐτῷ πιστεύσαντες, οὐ κατησχύνθησαν· οἱ δὲ ἄπιστοι καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ [τῷ Χριστῷ] μυστήριον οὐκ ἰσχύσαντες ἰδεῖν, πεσόντες συνετρίβησαν. Ἐφη γάρ πάλιν ὁ Θεός καὶ Πατήρ· «ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιών λίθον προσκόμματος καὶ πέτραν σκανδάλου· καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ μὴ καταισχυνοθῇ· ἐφ' ὃν δι' ἃν πέσῃ, λικμήσει αὐτόν», (Ρωμ. 9,33 + Ματθ. 21,44) (PG 72,505B).

Πράγματι, ἀδελφοί μου, ὁ Χριστός, ὁ Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, ἀφ' ὅτου εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, ἐγένετο ἡ αἰτία πτώσεως καὶ ἀναστάσεως πολλῶν, καὶ πτώσεως μὲν δι' αὐτούς οἱ ὁποῖοι δέν ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν· ἀναστάσεως δέ δι' αὐτούς οἱ ὁποῖοι ἀπεδέχθησαν καὶ ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν. Διό καὶ μέχρι σήμερον ὁ Χριστός παραμένει «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκ. 2,34). Τοῦτο ἀκριβῶς ὑπονοεῖ καὶ ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «παντὶ τρόπῳ εἴτε προφάσει εἴτε ἀληθείᾳ Χριστός καταγγέλλεται», (Φιλιπ. 1,18). Κατὰ δέ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Εὐαγγελιστήν, «τοῦτο ἀκριβῶς ἐστὶν ἡ κρίσις, ὅτι τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς· ἦν γάρ πονηρὰ τὰ ἔργα αὐτῶν», (Ἰωάν. 3,19).

Εἰς τὸ ἐρώτημα ἡμῶν τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει τούς ἀνθρώπους ἵνα ἴδωσιν τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, τούτέστιν τὸν Χριστόν; Εἶναι δύο τινά, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἐλευθέρα ἐνέργεια ἐπιλογῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀφ' ἑτέρου δέ «τὰ πονηρὰ ἔργα αὐτοῦ». Διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεόπνευστος Ἀπόστολος Πέτρος λέγει: «τάς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτός [ὁ Χριστός] ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον, ἵνα ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν·» (Α' Πέτρ. 2,24). Τοῦτο σημαίνει, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ ὡς Σωτῆρος, ἐάν δέν ἔχῃ ἐγκαταλείψει τὴν ἁμαρτίαν καὶ δέν ζῇ «τῇ δικαιοσύνῃ».

Ὁ τρόπος δέ διὰ νὰ ἀπογίνωμεν ἐκ τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἡ συνάντησίς μας μέ τὸν Χριστόν κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ δικαίου Συμεών, ὁ ὁποῖος ἐδέξατο τὸν Χριστόν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ», (Πρβλ. Λουκ. 2,28). Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς μᾶς καλεῖ ἡ Ἁγία

ἡμῶν Ἐκκλησία διά τῆς φωνῆς τοῦ ὑμνωδοῦ: «Δεῦτε καί ἡμεῖς, ἄσμασιν ἐνθέοις, Χριστῷ συναντηθῶμεν, καί δεξώμεθα αὐτόν, οὗ τό σωτήριον ὁ Συμεὼν ἐώρακεν». «Γρηγορήσωμεν ἵνα μὴ κοιμωμένους εὕρῃ ἡμᾶς ὁ Κύριος. Ὑπνος δέ ψυχῆς, ἐστὶν ἡ ἀμέλεια καί ἡ ἀμνησία τοῦ θανάτου», λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος.

Ἡ συνάντησις ἡμῶν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μέ τόν Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν εἶναι πάντοτε ἐφικτή ἐντός τοῦ χώρου τῆς Ἐκκλησίας, διά τῆς προσευχῆς, τῆς ἀσκήσεως τῶν ἀρετῶν, τῆς ταπεινώσεως καί τῆς μετανοίας, καί ἰδίως τῆς συμμετοχῆς εἰς τό μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἔνθα ὁ ἔχων καθαρὰν τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἀφ' ἑνὸς μὲν ζωοῦται καί θεοῦται, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὁρᾷ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς «τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ», δηλονότι τόν Χριστόν. Ἀμήν. Ἐτη πολλά καί εἰρηνικά».

Προ τῆς Απολύσεως, ὁ Μακαριώτατος ἀνέγνωσε τὴν εὐχή των κολλύβων καὶ τὸ Τρισάγιο ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἐννέα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοιμήσεως τοῦ μακαριστοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Θεοδώρητου, ὁ ὁποῖος υπηρέτησε ἐπὶ τεσσαρακονταπενταετία με ἀφοσίωση τὴν Ἱερά Μονή καὶ τὴν Ἑλληνικὴ Κοινότητα.

Μετά τὴ Θεία Λειτουργία ἡ διακονήσασα με ἀφοσίωση τὸν κοιμηθέντα πατέρα Θεοδώρητο ἐπὶ ἔτη μοναχὴ Μαρία μετὰ τοῦ ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν παρέθεσαν σεμνὸ κέρασμα στὴν Πατριαρχικὴ Συνοδεία.

